

[Helge Adam Møller]

lige følelser kan vi ikke og bør vi ikke lovgive om. Det handler om holdningsbearbejdelse, og den skal foregå et andet sted end i Folketinget. Den konservative folketingsgruppe er derfor enig i de betragtninger og kommentarer, som justitsministeren for et øjeblik siden har givet udtryk for her.

Lad mig til slut fremhæve, at praksis på området heldigvis har ændret sig i en positiv retning i løbet af de sidste 6 år. Udviklingen er gået i retning af øget samvær mellem barnet og begge forældre. For 5 år siden var situationen den, at når forældrene var uenige, blev samværet fastsat til begge forældre i 88 ud af 100 tilfælde. I dag er situationen den, når forældrene er uenige, at der bliver fastsat samvær i 92 ud af 100 tilfælde. Det er en god og rigtig udvikling.

Afslutningsvis skal jeg sige, at den konservative gruppe ikke kan støtte beslutningsforslaget, men vi vil meget gerne drøfte forslagens ideer og tanker i det kommende arbejde i Retsudvalget.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Når jeg læser beslutningsforslaget og derefter hører ministerens tale, må jeg konkludere, at der er megen fornuft og megen menneskelighed i det, der er sagt og skrevet. Men hvordan kommer vi videre? Dette problem egner sig faktisk slet ikke til partipolitik, men jeg må alligevel trække et par klare politiske problemstillinger frem.

Ifølge beslutningsforslaget ønsker man, at ugifte forældre automatisk skal have fælles forældremyndighed over deres barn. Til dette vil jeg sige, at hvis et ugift par, som har et eller flere børn sammen, ønsker fælles forældremyndighed, så bør de nok gifte sig. Ægteskabet giver både forældre og børn de bedste rammer rent juridisk. I Venstre mener vi, at vi bør styrke ægteskabet frem for det modsatte.

Men jeg medgiver gerne, at der kan være noget helt urimeligt i, at et barn født uden for ægteskab ikke juridisk set automatisk har en far. Man må også sige, at der er mulighed for at aftale fælles forældremyndighed, som har samme gyldighed, som hvis man var gift.

Et andet af beslutningsforslagets punkter går ud på, at der skal indføres tvungen rådgivning, den samme rådgivning, som parterne i dag har mulighed for at få i statsamtet, når der

er uenighed om forældremyndighed og samværsret. Udgangspunktet er helt forkert. Jeg må spørge Socialdemokratiet, hvordan det har tænkt sig at en sådan ordning skal virke til gavn for barnet, når forældrene ikke ønsker at medvirke positivt. Hvad har Socialdemokratiet tænkt sig at gøre over for de forældre, der ikke vil medvirke? Vil man straffe dem? Vil man indføre sanktioner? Eller hvad vil man?

Ifølge bemærkningerne til beslutningsforslagets punkt 3 foreslås det, at domstolene skal have mulighed for at tildele fælles forældremyndighed dér, hvor begge forældre findes lige egnede. Det virker absurd, at man også her vil trække noget ned over hovedet på forældrene. Her taler vi om ægtefæller, som ikke kan blive enige om fælles forældremyndighed. Hvad skal det gavne, at domstolene går ind og dikterer fælles forældremyndighed? Det er dømt til at mislykkes for både forældre og børn.

Som konklusion vil jeg gerne sige, at vi i Venstre naturligvis ikke mener, at vi kan lovgive om følelser. Det mest følsomme i et ægteskab er bl.a. dets opløsning. Der udløses så mange følelser, hævnmotiver, fornedrelser og skuffelser, at det enkelte individ ofte reagerer stik imod al fornuft. Derfor må jeg tage afstand fra, at vi kan diktere en række normer for såkaldte pligtfølelser og rationel adfærd. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at vi i Venstre ikke vil medvirke til at se på ændringer. Men det foreliggende beslutningsforslag må vi tage afstand fra.

Ebba Strange (SF):

Jeg hører til dem, der ofte går meget konkret til værks. Da jeg så beslutningsforslaget, tænkte jeg: Hvordan ville du udforme de lovparagraffer, som der lægges op til her, hvis det var dig, der sad med dem? Det blev svært, meget svært. Jeg ved virkelig ikke rigtig, hvordan man skulle udforme sådanne lovparagraffer. Og jeg vil gerne høre, om Socialdemokratiet har gjort sig nogle overvejelser desangående.

Formålet med den myndighedslov, der gælder i dag, er at skabe lovmæssig sikkerhed for, at der findes den bedste løsning for barnet ved skilsmisse eller andre familiebrud. Det arbejdede vi utrolig meget for i 1985. Domstolene og statsamtene ved, at deres opgave er at finde den løsning, der er bedst for barnet.